

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευήν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατιθεὶν ὁ στίχος λεπτά 25
Ἐιδροποιήσεις καὶ ἀγγελαὶ κατ' ἀποκοτὴν.

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΟΜῆς

ΕΤΗΣΙΑ . . . Δραχ. Ν 14.
Πληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν

Ἡ ἐκλογή τοῦ ἡμετέρου δήμου ἐπεκρῶθη διὰ τῆς κατωτέρω δημοσιευμένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν.

Ἀριθ. 1824.

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν. Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Π. Τραμοντάνα Προέδρου εἰσηγητοῦ, Γ. Βελίνη καὶ Γ. Μητσόπουλου.

Συνελθόν ἐν τῷ πρὸς διάσκεψιν δωματίῳ τοῦ τῆν 22 Ἰουλίου 1887, παρουσία καὶ τοῦ γραμματέως Χρ. Γολέμη ἵνα σκοφῆ καὶ ἀποφανθῆ ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς κατὰ τὴν 5 Ἰουλίου ε. ε. ἐνεργηθείσης ἐκλογῆς τῶν Δημοτικῶν ἀρχῶν τοῦ δήμου Πατρῶν.

Λαβόν ὑπ' ὄψει τὰ ὑπὸ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἀποσταλέντα πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου τούτου πρακτικὰ τῆς ψηφοφορίας καὶ διάλογῆς τῶν ψήφων καὶ τὰ λοιπὰ σχετικὰ ἔγγραφα, καὶ

Ἀκούσαν τοῦ εἰσηγητοῦ ἀναγνόντος τὴν ἐκθεσίν του.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐνεργηθείσαν ἐκλογὴν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τοῦ δήμου Πατρῶν ἐτηρήθησαν ἀπῆσαι αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπατούμεναι διατυπώσεις.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνοστασις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκλογῆς τοῦ πλειονοψηφισάντος Δημάρχου Γ. Ρούφου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ Δήμαρχος καὶ Ἀστυνόμος Πατρῶν, προέβησαν εἰς πιέσεις, ἀπειλὰς καὶ ὑποσχέσεις, περὶ διαχαράξεως ὁδῶν ἐνεργούντες ὑπὲρ τοῦ ἐπιτυχόντος καὶ ὅτι ὑπὲρ τούτους τετρακοσίους ἐκλογεῖς ἐγγεγραμμένους ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἀποβιάσαντες τινὰς καὶ ἄλλους ἀπολέσαντας τὰς ἐνόμους ιδιότητας τοῦ ἐκλογέως ἐψηφοφόρησαν ἄλλοι, ἐστὶν ἀπορριπτέα, οὐ μόνον ὡς ἀόριστος καὶ δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ἀνεπίδεκτος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀναφερομένου κατὰ τίνων ἐγένοντο αἱ πιέσεις καὶ ἀπειλαὶ καὶ εἰς τίνας καὶ πότε ἐδόθησαν αἱ ὑποσχέσεις, τίνες οἱ φαινόμενοι ὡς ψηφίσαντες καὶ τοὶ ἀποβιάσαντες καὶ τίνες ἀπώλεσαντες τὰς ἐνόμους ιδιότητας τοῦ ἐκλογέως, ἀλλὰ καὶ ὡς μὴ προσεγομένης ἀποδείξεως τινος περὶ τούτου οὔτε δύναται ἤδη τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ τοιαύτας ἀποδείξεις, ἐπὶ ἀόριστων ἰσχυρισμῶν, ὑποχρεούμενον μάλιστα κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ περὶ ἐκδικάσεως τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν Π. Ξ. Δ. τῆς 17 Μαΐου 1872 νόμου, νὰ ἐκδώσῃ ἐντός ἡμερῶν τὴν ὀριστικὴν ἀποφασίν του καὶ διότι, οὐδεμίαν τοιαύτην ἐνοστασίαν ἐγένετο διαρκούσης τῆς ψηφοφορίας.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐπιτυχόντος δημοτικοῦ συμβούλου Ἀλέξιου Θεοδοπούλου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος διατελὼν Δημοτικὸς Σύμβουλος δὲν παρητήθη τῆς θέσεως τούτης, ἐστὶν ἀπορριπτέα, τοῦτο μὲν, διότι οὐδεμίαν ἀπόδειξιν προσάγειται ὅτι διατέλει οὗτος Δημοτικὸς Σύμβουλος, τούτο δὲ, διότι καὶ εἰς περιστάσει καθ' ἣν διατελεῖ τοιοῦτος, καὶ μὲν

κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ περὶ δημοκρασιῶν τῆς 19 Νοεμβρίου 1864 νόμου δὲν δύναται νὰ ἐκλεχθῶσιν ἢ νὰ διατελῶσι μέλη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι, ἀλλὰ κατὰ τὴν λογικὴν ἐρμηνείαν τοῦ Νόμου, ἡ λειτουργία αὕτη παύει αὐτοδικαίως μετὰ τὴν λήξιν τοῦ τεταγμένου τετραετοῦς διαστήματος τῆς διαρκείας τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, ὅτε δὲν διατελεῖ δημοτικὸς σύμβουλος, οὔτε ἀντίκειται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἢ τοιαύτη ἐρμηνεία, διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκλείπει πᾶς λόγος ἐπηρεασμοῦ τῶν ἐκλογέων, ἀφοῦ ὁ ἐκλεχθεὶς δημοτικὸς σύμβουλος δὲν ἐνήργει δημοτικὰ καθήκοντα ἀναπληρῶν τὸν δήμαρχον κατὰ τὸ στάδιον τῆς γενομένης ἐκλογῆς καὶ πρὸ αὐτῆς. Ἐπειδὴ τὰ ἔργα τοῦ δικηγόρου ὡς διεγράφονται ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἀρθρ. 142 τοῦ ἐγγράμμου τῶν δικαστηρίων, δὲν εἶναι τῆς δημοσίας ἐξουσίας, ἀλλ' ἐντελῶς τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου καὶ ἐν τούτοις ἡ διαληθθεῖσα διάταξις διακρῆνται τοῦ δικηγόρου δημοσίους ὑπαλλήλου· πολλὰ δὲ ἄλλαι διατάξεις παραχωροῦσιν αὐτοῖς ὡς δημοσίους ὑπαλλήλους διαφόρους ὑποχρεώσεις καὶ ὑποβάλλουσιν αὐτοὺς εἰς τὰς περὶ δημοσίων ὑπαλλήλων πειθαρχικὰς διατάξεις· ἀλλὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀπένειμι τῷ δικηγόρῳ ὁ νόμος ὡς εἰς ἐπικουρικῶν δικαστικῶν προσώπων, ὅπως δύνανται οὗτος νὰ ἐκπληρῆ ἀπαξιδίου τὸν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ὄρον, τ' ἀνατιθέμενα αὐτῷ ὑπὸ τῶν νόμων δικαστικὰ καθήκοντα καὶ νὰ θύμῃ κύρος εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ διενεργουμένας πράξεις ἐντός τῶν ὑπὸ τῶν νόμων διαγεγραμμένων αὐτῷ καθήκοντων· ὅτι δὲ ὁ δικηγόρος δὲν θεωρεῖται ἀπολύτως δημοσίος ὑπάλληλος ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι, ἐνῷ στερρεῖται οὗτος τῶν πλεονεκτημάτων τῶν ἀποδομένων τοῖς δημοσίοις ὑπαλλήλοις ἢ ὑπηρεταῖς μισθῶν ἢ ἄλλων ἀποδοχῶν συντάξεων κλπ. ὑποχρεοῦται ὡς ἐξασκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν πρὸς τὸν δημοσίον ταμίον φόρου ἐπιτηδεύματος· ὡς τοιοῦτος δὲ περιλαμβάνεται ἐν τοῖς δημοσίοις ὑπαλλήλοις ὧν αἱ λειτουργίαι κηρύσσονται ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς τῶν δημοτικῶν συμβούλων· καὶ ἀληθῶς μὲν ὁ δημοτικὸς νόμος δὲν προσδιορίζει ὡς ἀσυμβίβαστους τὰς ἐμπίστους λειτουργίας ὅπως τὸ σύνταγμα καὶ ὁ ἐκλογικὸς νόμος, ἀλλ' ἐκ τούτου ἀκριβῶς ἔπειτα ὅτι ὁ νομοθετικὸς τοῦ ἀποκλεισμοῦ λόγος εἶναι καὶ ἐνταῦθα ὁ αὐτός, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 104 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου τοῦ 1877 καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ἣν δὲν δύναται νὰ ἐκλεχθῶσι βουλευταὶ, οἱ ἐμπίστοι δημοσίοι ὑπαλλήλοι κλπ. καὶ ἡτις ἰσχύουσα καὶ ἐπὶ τῶν δημοκρασιῶν δὲν κατήργησε τὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ περὶ δημοκρασιῶν νόμου, ἀλλ' ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἐρμηνείαν ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐνοεῖ ν' ἀποκλείσῃ τοὺς ἐμπίστους δημοσίοις ὑπαλλήλους· παραδειγματικῶν δ' ἐστὶ ὅτι τοὺς ταιούτους λειτουργοὺς δὲν σκοπεῖ τὸ ἀρθρον ν' ἀποκλείσῃ, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐγγονία αὐτοῦ εἶναι ἐρμηνευ-

τέα στενωτέρον τῇ βοήθειᾳ τῶν νομοθετικῶν λόγων, διότι τ' ἀσυμβίβαστά εἰσι τοῦ στενοῦ δικαίου ἐν γένει, καὶ διότι ὁ δικάζων τὸ κύρος τῆς ἐκλογῆς κατ' ἀρχὴν θεμελιώδη τοῦ δημοσίου δικαίου ὁφείλει νὰ σεβασθῆ ὅσον τὸ δυνατόν τὴν δηλωθεῖσαν θέλησιν τοῦ ἐκλογέως, ἂν μὴ ἀντίκειται πρὸς τοῦτο βρατὴ καὶ σαφῆς διάταξις τοῦ νόμου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπορριπτέα ἢ ἐπὶ τῆς ἐναντίας σκέψεως ἐπιδομένη ἐνοστασις τῶν ἐνισταμένων ἐκλογέων.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἰωάννου Τσερτίδου ὡς διατελοῦντος δικαστικοῦ παρόδρου ἐνοστασις τῶν αὐτῶν ἐκλογέων, ἐστὶν ἀπορριπτέα, καὶ διότι ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὀρκωδοσιῶν, ὑπερ ἰδίας αἰσθησεῖς ἀντελήθη τὸ δικαστήριον, προκύπτει ὅτι δένωρκίσθη οὗτος τὸν ὄρον τοῦ παρόδρου παρὰ τῷ πρωτοδικεῖῳ καὶ εἰς περιστάσει καθ' ἣν διωρίσθη τούτος καὶ διὰ τούτου ἐν τῇ ἐνωτέρῳ σκέψει ἐκτεθιμένους λόγους.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἐπικυρωτέα ἡ ἐκλογή ὡς πρὸς πάντας τοὺς ἐκλεχθέντας δήμαρχον, δημοτικούς παρόδρους καὶ δημοτικούς συμβούλους.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὰ κατὰ τὸ σκεπτικὸν ἀπορριπτέα· Ἐπικυροῖ τὴν ἐνεργηθείσαν κατὰ τὴν 5 Ἰουλίου ε. ε. ἐκλογὴν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τοῦ δήμου Πατρῶν.

Ἀναγνώριζει Δημάρχον τὸν Γεώργιον Μ. Ρούφον. Δημοτικούς παρόδρους τοὺς 1) Φώτιον Α. Τσίπην 2) Ἀλέξιον Στριφτόπουλον 3) Θεόδωρον Α. Πάππαν 4) Γεώργιον Γράναν 5) Αἰμίλιον Γερούσην καὶ 6) Ἀνδρέαν Σαμαρτζόπουλον.

Δημοτικούς συμβούλους, τακτικοὺς μὲν τοὺς 1) Ἀνδρέαν Παπαδιαμαντίπουλον 2) Ἰωάννην Βέρροιν 3) Ἀναστάσιον Δ. Κρεμμύδαν 4) Ἰωάννην Κ. Τσερτίδην 5) Νικόλαον Δ. Βενετακίνοπουλον 6) Χαράλαμπον Τριάντην 7) Ἀνδρέαν Γ. Σοφρονόπουλον 8) Χαράλαμπον Γερονόπουλον 9) Δημ. Παπακωνσταντινίδην 10) Ἀλέξιον Θεοδοπούλον 11) Δημήτριον Α. Κρεμμύδαν 12) Ἰωάννην Η. Δασκαλόπουλον 13) Νικόλαον Γ. Γκολρινόπουλον 14) Θεόδωρον Α. Λίγκουμαν 15) Παναγ. Α. Πολυχρονόπουλον 16) Τριαντάφυλλον Α. Χρυσάκων 17) Γεώργιον Σουλιῶτην καὶ 18) Γεώργιον Κ. Τσερτίδην.

Συμπληρωτικοὺς δὲ τοὺς 1) Θεοδοσίον Γεωργίου 2) Θεμιστοκλέα Δ. Μαλιτζῶν 3) Θεόδωρον Βύσταθόπουλον 4) Πολύβιον Καλαβρέζον 5) Πάν. Χατζηθανασίου 6) Βασίλειον Α. Χρηστόπουλον 7) Χρήστον Κ. Γερούσην 8) Ἐμμανουὴλ Χαριτέτην καὶ Νεοκλέα Καρνετζῶν.

Ἀπεφασίσθη ἐγένετο καὶ ἐξεδόθη ἐν Πάτραις τὴν 25 Ἰουλίου 1887.

Οἱ δικασταὶ
Π. Τραμοντάνας
Γ. Βελίνης
Γ. Μητσόπουλος
Ὁ γραμματεὺς
Χ. Γολέμης
Ὅτι ἀκριβῶς ἀντίγραφον
Ἐν Πάτραις τὴν 5 Αὐγούστου 1887.
Ὁ ὑπογραμματεὺς
Δ. Ἀντίπας

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Η από της καθής μεταγγίσεως των οίνων.

Και έτος μετά τον τρυγητόν ολη ή προσοχή των άμπελουργών περισπαται εις τα πατητήρια και εις τον χρόνον, οστις πρέπει να αφίνηται εις την σταφυλήν όπως ζυμωθή και μετασχηματισθή όσον το δυνατόν έντελέστερον εις οίνον έχοντα ύπόστασιν, οινόπνευμα και χρώμα.

Ποίαν στιγμήν άρμόζει να μεταγγίζωμεν από της καθής, έρωτώσιν ιδιοκτητῆται τινες, οτινες δεν έξωκειώθησαν εισέτι υπό της πείρας άρκούντως προς τας οίνοποιητικάς εργασίας.

Πράγματι, δεν ύπάρχει κανών σταθερός και θετικός ίνα όρισθῆ μαθηματικώς ή στιγμή της μεταγγίσεως. Διά τους μεν ή κατακάθισις του βρουστου είναι τό σημεϊόν της μεταγγίσεως, δι' άλλους πρέπει να αναμένωμεν ώστε ο οίνος να μη παράγη πλέον άφρον εις την επιφάνειαν' άλλωχού μεν φροντίζουσι πρό πάντων περί του χρώματος, άλλωχού δε περί της ούσιας.

Ως λέγουσι λοιπόν οι πλείστοι των οίνολόγων όσοι έπραγματεύθησαν τό ζήτημα, νόμος γρῆνει να ήναι ή συνήθεια του τόπου έν τῷ εύρισκόμεθα' καθότι δεν πρέπει να λησμονώμεν ότι κατά την φύσιν των κλημάτων, κατά την κατάστασιν της ώριμότητος των σταφυλών, κατά την ποιότητα του οίνου, έν ποθούμεν να επιτύχωμεν, πρέπει να τροποποιήται ή παράτασις της ζυμώσεως.

Έν τῷ αὐτῷ άμπελῶνι έκαστος ιδιοκτήτης ζητεϊ περίπου να κατασκευάσῃ ένα και μόνον καλόν οίνον με σταφυλάς διαφόρους' ως έκ τούτου οι νεώτεροι πρέπει να ζητώσι παρά των άρχαιοτέρων, γνωστής ούσης της συγκομιδής, τί πρέπει να πράξωσι διά την μεταγγίσιν.

Οι άμπελουργοι οι σπουδάσαντες, έπιμελώς τας άλληλοδιαδόχους μεταμορφώσεσι του βότρου από της στιγμής του σχηματισμού του μέχρι του τρυγητού, παραβάλλοντες την ούσιαν αὐτου προς την των προηγουμένων έτων, δύναται να μορφώσωσι ιδέαν περί του προδόντος και του χρόνου έν πρέπει να παραμείνῃ έν τῷ ζυμωτικῷ ληθῷ όπως παραγάγῃ τό ποθούμενον αποτέλεσμα.

Όπως δήποτε, έν γένει, διά να επιτύχωμεν οίνον πλοσίον την γευσιν και άκούντως οίνοπνευματούχον, τό γλευκος πρέπει να μείνῃ έν τῷ ληθῷ επί όλίγον χρόνον εάν ή μάζα αὐτου ήνε όγκώδης και ή θερμοκρασία του έτους λίαν ύψωμένη' έξ έναντίας εάν ήνε άφθονος ή σακχαρώδης ύλη, τό γλευκος πυκνόν και ή θερμοτης μετρία πρέπει να παρατείνηται ή ζυμωσις. Είς τον τελευταϊόν δε τούτον τρόπον πρέπει να καταφεύγωμεν όταν θέλωμεν να παρασκευάσωμεν οίνους ισχυρώς κεχρωματισμένους.

Τούτου ένεκα έν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ ένθα ή διάρκεια των μεταγγίσεων είναι ποικιλωτάτη αλλά πολλάκις βραχυτάτη ένεκα του καύσανος οστις έπισπεύδει την οίνοποίησιν, ζητούνται όσφ το δυνατόν τά μέσα του να παραταθῆ ή συνάφεια του οίνου μετά των στεμφύλων, τά όποια περιέχουσι τά χρωματιστικά συστατικά. Έάν όμως εινε άδύνατον να όρισθῆ έπακριβώς ή στιγμή, καθ' ήν δέον να γίνηται ή μεταγγίσις, άρμόζει να σημεϊώσωμεν άρχάς τινας από των όποιων δεν πρέπει να απομακρυνώμεθα' άλλως τε θα χριστιμεύσωσιν αὐται εις τό να έλαττώσωσι τας άβεβαιοτήτας αὐτο των όποιων δυνατόν να κατέχηται ο άμπελουργός.

Αμα ο καρπός συντριβῆ και πατηθῆ, βράζει θορυβώδως έν τῷ ληθῷ, έπειτα όλίγον και' όλίγον ή κίνησις και ο θόρυβος μειοῦνται βαθμηδόν και τά πάντα φαίνονται έπανερχόμενα έν ήρεμίᾳ. Έάν έξετασθῆ ο οίνος και' εκείνην την στιγμήν, είναι θολός και πυκνός' ή θορυβώδης ζυμωσις περαιούται, άρχεται δε ή ανεπαίσθητος ζυμωσις, ή μεταβάλλουσα τό ύπό-

λοιπον του σακχαρου εις οινόπνευμα, ή συνιστώσα την δευτέραν φάσιν. Κατ' άρχην δε πρῆπει αὐτη ν' αποπερατοῦται έν τοις βυτίοις, έν οις ο οίνος θα μεταγγισθῆ.

Γινώσκωμεν καλώς ότι εις τινας άμπελῶνας διά να μεταγγίσωσι περιμένουσι να γίνη τό βρουστόν καθαρόν και διαυγές, να κατασταλάξωσι με τας ύποστάθμας ολαι αι μετέωρη στερεά ύλαι' αλλά δεν έχομεν καλήν γνώμην περί του μίγματος τούτου του οίνου και της σταφυλής, όπερ δύναται να έχῃ σπουδαία άτοπα και προτιμώμεν την μεταγγίσιν ένόσω εισέτι ο οίνος είναι θολός. Ούτω πράττοντες, έχομεν τό πλεονέκτημα και προφυλάσσομεν αὐτον από της πολλάκις επιβλαβούς επιδράσεως των οργανικων ύλων των περιεχομένων έν τῇ τρυγίᾳ και αποφεύγωμεν πολλάς ασθενείας έν τῷ μέλλοντι.

(Έκ της Έλλην. Γεωργίας)

Το γλευκόμετρον

Έν τῷ προηγουμένῳ άρθρῳ περιωρίσθημεν εις τό να ύποδείξωμεν τινά είναι τά ιδιαίτερα σημεϊα ότινα δύναται να οδηγώσωσι τον άμπελουργόν έν τῇ διαρκείᾳ της ζυμώσεως. Ταύτα όμως εινιν αντικείμενα εκτιμήσεως, ότινα βάσει έχουσι μόνον την πείραν του έργατου και ότινα έν τισι περιστάσει δεν άρκουσιν εις εκείνους, ών αι πρακτικαι γνώσεις δεν εινε τοσοῦτον εκτεταμέναι. Έπομένως άνάγκη να εκθίσωμεν σύστημα τι επιτρέπον να προσδιορισθῆ μαθηματικώς ή στιγμή καθ' όφείλομεν να άρχίσωμεν την μεταγγίσιν του γλευκου.

Τα γλευκόμετρα, τα γλευκοίνόμετρα και άλλα παρόμοια όργανα ήμοιάζουσι προς εκείνα, ότινα χρησιμεύουσιν όπως μετρηται ή πυκνότης των υγρών και συγκεινται έξ ύάλνης ρίβουδου περαιουμένης διά κοιλώματος φέροντος έρμα (βάρος) και βαθμολογημένης ειδικώς υπό των κατασκευαστών. Δεικνύουσι δε την πυκνότητα του γλευκου καθ' όσον εξακολουθεϊ ή ζυμωσις. Όταν δε τό επί των γλευκομέτρων τούτων σημειούμενον μηδέν φθάνη εις την επιφάνειαν του γλευκου έν τῷ ταῦτα βυθίζονται, θεωρεϊται ότι όλον τό σακχαρον μετετρέπη εις οινόπνευμα, και κατ' ακολουθίαν είναι καιρός να μεταγγίσωμεν.

Αυστηχώς, εάν τά εργαλεία ταύτα παρουσιάζωσι τό μέγα προτέρημα να ήνε εύκολα εις τον παρατηρούντα και τον χειριζόμενον αὐτά, έχουσιν όμως τό ελάττωμα να μη ήνε ακριβῆ' ουχι διότι αι βαθμολογήσεις, δε φέρουσιν είναι κακώς ώρισμένα, αλλά διότι παρεσκευάσθησαν διά την ιδιαίτεραν θερμοκρασίαν 15 βαθμῶν και δεν εύρισκόμεθα πάντοτε έν τῇ ποθητῇ καταστάσει ώστε αι βάσεις των ύπολογισμών να ανταποκρίνωται προς τους όρους έντός των όποιων γίνε-ται ή εργασία.

Διά την καλήν εργασία, οσάκις καταφεύγωμεν εις τά γλευκόμετρα πρέπει να ήξέρωμεν εις ποίαν θερμοκρασίαν κατασκευάσθησαν ταύτα, και όταν λαμβάνωμεν άνάγκην αυστηροτέρας πληροφορίας να ύπολογίζωμεν άπαραιτήτως τινάς διορθώσεσι' να ένθωμώμεθα, παραδείγματος χάριν, ότι ύψωσις θερμοκρασίας ελαττώνει την πυκνότητα των υγρών ένθῷ ταπεινώσις αυξάνει αὐτήν' ότι έπομένως θα ήμεθα ήναγκασμένοι να ύψώσωμεν άφ' έγός ή να ταπεινώσωμεν άφ' έτέρου τον σημεϊούμενον υπό του γλευκομέτρου βαθμόν, εάν ή θερμοκρασία ήνε ανώτερα ή κατωτέρα των 15 βαθμῶν, οτινες ώρισθησαν κατά την κατασκευήν του όργάνου.

Υπάρχουσι πολλοι πίνακες έτοιμοι δεικνύοντες τας διορθώσεσι, ύπάρχουσι μάλιστα γλευκόμετρα, εις τά όποια έν ώρισμένῳ σημειῷ εύρίσκειται σεσημειωμένη ή λέξις «μεταγγίσις» άλλ' επαναλαμβάνομεν, ή καλή ζυμωσις έξαρτάται έκ τοσοῦτων στοιχείων διαφόρων, δύναται να τροποποιηθῆ υπό τούτων πολλων περιστάσεων,

όστα δεν είναι δυνατόν να παραδεχθώμεν τῇ ύπαρξιν παγκοσμίου μηχανήματος δυναμένου να χρησιμεύῃ επίσης καλώς εις όλας τας περιστάσεις.

Μακράν ήμῶν ή σκέψις να προγράψωμεν την χρῆσιν των όργάνων τούτων, αλλά νομιζόμεν ότι δεν πρέπει να εμπιστευώμεθα έντελώς εις αὐτά και ότι εις εἶν καλόν να αφίνωμεν εύρείαν θέσιν εις τας άτομικάς εκτιμήσεις των άμπελουργών, οτινες έσυνείθισαν να έννοώσι την ζυμωσιν και οτινες κατασκευάζουσι καλούς οίνους. Ουτοι ήξέρουσιν ακριβέστατα την κατάλληλον στιγμήν της μεταγγίσεως και δεν εκθέτουσι τον οίνον των να μείνῃ επί πολὺν μετά της τρυγός.

Το τελευταϊόν τούτο είναι έκ των σπουδαιοτάτων, διότι τά στεμφύλα, επιδρώντα επί του οίνου απορροφώσι μέρος του χρώματος του και ή άπόλειψις αὐτη δεν αντιστάθμιζεται διά της παρατάσεως της έπαρῆς μετά των στεμφύλων. Τῶντι μετα την ζυμωσιν, δε δεν γίνεται πλέον παραγωγή οίνοπνευματος, ή εισέτι περιεχομένη έν τῷ φλοιῷ της σταφυλής χρωματιστικῆ ούσια δεν διαλύεται πλέον και δεν φέρει οὐδέν νέον στοιχείον πλουτισμού εις τον οίνον.

Έκ του Moniteur Viticole.

M. B. S. A.

Πρός αύξησιν της παραγωγής και έξόδου των ήμετέρων μελανων οίνων.

Κύριε πρόεδρε,

Πρός εκτέλεσιν της ύμετέρας διαταγής σπεύδω να γνωστοποιήσω ὑμιν τά εξής.

Η κατά τό έτος τούτο έκτακτος ύποτίμησις του λευκου γλευκου και ή εις λίαν συμφερούσας τιμάς διάθεσις του μελανου καταδεικνύουσιν έναργέστατα άπαξ έτι τό ειδος των άμπελων, δε δέον να χρησιμοποιώσι κατά προτίμησιν οι κτηματῆται οι καταρτιζόντες νέους άμπελῶνας.

Η έφέτος κυρίως καταστάσα πασιφανής προτίμησις των μελανων οίνων όφείλεται εις τό έκ δέκα περίπου εκατομμυρίων εκατολίτρων οίνου έτήσιον έλλειμμα της Γαλλίας τό προεργόμενον έκ των καταστροφών, ως ή φυλλοξήρα επήνεγκεν εις τους άμπελῶνας της χώρας ταύτης. Είρησθω δ' έν παρόδῳ ότι τό έλλειμμα τούτο εινε ανώτερον του εισοδήματος των έξ ένός περίπου εκατομμυρίου στρεμμάτων άμπελων της Ελλάδος.

Το έλλειμμα τούτο ή Γαλλία αναγκάζεται κατ' έτος ν' αναπληρῆ προμηθευομένη οίνους έκ διαφόρων χωρών. Καί έκ μεν των 50 περίπου εκατομμυρίων χιλιογράμμων σταφιδων ελληνικων και μικρασιατικων κατασκευάζει 1 1/2 ως έγγιστα εκατόλιτρα ξανθου κοινου οίνου, τά δε έτερα 8 1/2 εκατομμύρια προμηθεύεται κατά πρώτον μεν λόγον έξ Ισπανίας, κατά δεύτερον δε έξ Ιταλίας και κατά τρίτον έξ Ούγγαρίας, Άλγερίας και Άνατολής (Ελλάδος και Τουρκίας). Πολλοι των οίνων τούτων και ιδίως οι Ούγγρικοι είναι λευκοι' λευκοι' ώσαύτως δέον να θεωρηθῶσι και οι σταφιδῆται οίνοι ως και τά τῇ βοήθειᾳ σακχαρώς παρασκευαζόμενα λάγυρα. Έπειδή δε οι έξοδεύμενοι έν τῇ χώρα ταύτη διά την κοινήν χρῆσιν οίνοι είναι μελανες, οι οίνοποιοι αναγκάζονται να επιζητώσι και να προσφέρωσι μεγαλήτερας τιμάς, διά τους μελανας οίνους, ών ή αξία είναι ανάλογος της βαθύτητος του χρώματος και της οίνοπνευματικής δυνάμεως αὐτων. Τους οίνους δε τούτους χρησιμοποιοῦσιν ουχι άπ' εύθείας, αλλά συγκιρνώντες μετά των λαγγύρων, των σταφιδῆτων και των λεκων οίνων, ους ούτω μετατρέπουσιν εις μελανας.

Μέχρι τούδε οι ήμετεροι οίνοι εισαγόμενοι εις Γαλλίαν έπεβαρύνοντο δι' εισαγωγικου τέλους 4 1/2 φράγκων κατά έκατόλιτρον (78 οκάδας),

ὅτι οἱ τῆς Ἰσπανίας καὶ Ἰταλίας προστατευόμενοι ὑπὸ ἐδικῶν συμβάσεων ὑπεβάλλοντο εἰς ἴσους μόνον δύο φράγκων. Καὶ μὲν ὅλον τούτο οἱ οἴνοι τῆς Κύμης, τῆς Λευκάδος, τῆς Κερκύρας ἐπροτιμῶντο ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τῶν κοινῶν οἴνων τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Ἐντεῦθεν γίνεται καταφανὴς ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἀξιομετέρος οἴνους χάρις εἰς τὴν πρό τιος μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας, ὑπογραφείσαν ἐμπορικὴν σύμβασιν, δι' ἧς οἱ ἡμέτεροί οἴνοι θὰ τεθῶσιν ἐν ἴση φορολογικῇ μοίρᾳ πρὸς τοὺς Ἰσπανικοὺς καὶ Ἰταλικούς, ἐπιβαρυνόμενοι ἐν τῷ μέλλοντι δι' εἰσαγωγικοῦ τέλους δύο μόνον φράγκων κατὰ ἑκατόλιτρον ἀντὶ 4 1/2.

Ἡ ἔνεκα τῆς εὐεργετικῆς ταύτης συμβάσεως προσδοκώμενη ἀύξησης τῆς ζήτησεως τῶν ἡμετέρων μελάνων οἴνων καὶ ἡ εὐτέλεια τῶν τιμῶν τῶν λευκῶν, ἡ λίαν καταφανὴς γενομένη ἐρέτος, ἐπιβάλλουσιν ἡμῖν τινὰ τινὰ ἤτοι α) τὴν εὐθύτητα καὶ καλὴν πίστιν περὶ τὴν συναλλαγὴν μετὰ τῶν ξένων τῶν προμηθευομένων οἴνους παρ' ἡμῖν, β') τὴν εἰς τοὺς νέους ἀμπελώνας φύτευσιν ἀμπελῶν μελανοσταφύλων καὶ γ') τὴν διὰ τοῦ ἐγκεντρίσμου βαθμιαίαν τροπὴν τῶν λευκοσταφύλων εἰς μελανοσταφύλους ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐν αἷς ἐπικρατοῦσιν αἱ πρώται.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν ἐν ταῖς δοσοληψίαις ἡμῶν μετὰ τῶν ξένων ἐμπορῶν ἐπιβαλλομένην εὐθύτητα καὶ καλὴν πίστιν εἶναι περιττὸν νὰ ἐπιμένω, διότι εἰς πάντας εἶναι γνωστὰ αἱ ἐπεληθούσαι εἰς τινὰ τῶν γεωργικῶν ἡμῶν προϊόντων καταστρεπτικαὶ συνέπειαι τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς ἀπληστίας τινῶν ἐκ τῶν ἡμετέρων παραγωγῶν. Ἡ ἐκμηδένισις τῆς ἐν Τύνιδι ἐξοδαύσεως τοῦ ἡμετέρου προνοκοκκίου ὁρατὴται εἰς τὴν ὑπὸ τῶν τοιπολιτῶν ἐμπορῶν λίαν ἐπιτηδείαν καὶ ἐπιπονον ἀνάμιξιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ περικρατικοῦ τοῦ ὄρθου, ἡ δὲ μείωσις τῆς ἐν Γαλλίᾳ καταναλώσεως, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ἐντέλεια ἀποκρούσεως τοῦ καπνοῦ τῆς Ἀργολίδος εἰς τὴν νόθευσιν τοῦ εἶδους τούτου διὰ διαφόρων ξένων ὕλων. Ἡ ἀρχικὴ δὲ αἰτία τῆς ὑπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου ἀποκρούσεως τῆς ἡμετέρας δηλτικῆς καὶ τῶν ἐκ ταύτης προϊόντων εἶναι ἡ ἐν αὐτοῖς ἀνάμιξις ἄμου κ.τ.λ. (καὶ γελῶναι ἀκόμη εὐρέθησαν ἐν τῷ ἑλληνικῷ κολοφωνίῳ). Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῶν Γαργαλιάνων μεταμελοῦνται βεβαίως ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἐξ ἡμῶν ἦσαν Γάλλους καὶ Ἰταλοὺς ἐμποροὺς ἐπιτρέψαντες νὰ πωληθῶσιν αὐτοῖς νεοθευμένοι οἴνοι, οἵτινες διεφάρησαν πρὶν ἢ μετακομισθῶσιν εἰς τὸν πρὸς ἑν ὄρον. Μετὰ λύπης δὲ μανθάνομεν ὅτι ἐφότος πλείστοι μὲν οἴνοι τῆς Λευκάδος ἀπεκρούθησαν ὑπὸ τῶν κατ' ἔτος ἀγοραζόντων αὐτοὺς ξένων ἐμπορῶν ὡς νεοθευμένοι πολυπόπως, οἱ εἰς Βενετιὰν δὲ μεταφερθέντες οἴνοι τῆς Κερκύρας εὐρέθησαν περιέχοντες δηλητηριώδεις χρωματιστικὰς οὐσίας. Ἐσμέν βέβαιοι ὅτι ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα παθήματα τῶν ἡμετέρων παραγωγῶν ἐγένοντο αὐτοῖς μαθήματα, καὶ ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ μεριμνῶσιν ὡς αἱ κοινότητες αὐτῶν ἀποκτῶσι φήμην ἀγορῶν ἐν τιμῶν, διότι ἡ καλὴ πίστις εἶνε ἡ βῆσις τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἐδραιώσεως τοῦ ἐμπορίου πάσης χώρας.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν διὰ μελανοσταφύλων ἀμπελῶν φύτευσιν τῶν ἤδη καταρτιζομένων ἀμπελώων ἀνάγκη νὰ εἰπω ὅτι δέον νὰ προτιμῶνται κατὰ πρῶτον μὲν λόγον τὰ εἶδη τῆς Κύμης, τῆς Λευκάδος καὶ τῆς Κερκύρας, κατὰ δεύτερον δὲ τὰ τῆς Πάρου καὶ τῶν ἄλλων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους μελανοστάφυλα κλήματα, διότι τὰ εἶδη ταῦτα φέρουσιν οἴνους λίαν μέλανας καὶ περιέχοντας μέχρι 13, 14 καὶ 15 ἐπὶ τοῖς ἑκατομίοις οἴνοπνευμα, πλεονεκτήματα περιζήτητα ὑπὸ τῶν προμηθευομένων οἴνους διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Τέλος ἡ διὰ τοῦ ἐγκεντρίσμου βαθμιαία τροπὴ τῶν πλείστων λευκοσταφύλων ἀμπελῶν ἐπαρ-

χῶν τινῶν εἰς μελανοσταφύλους εἶναι ἔργον ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην αὐξάνουσης τιμῆς καὶ ζήτησεως τῶν μελάνων ἑλληνικῶν οἴνων, εἶναι δαπάνη ἐπιβαλλομένη τοῖς κτηματίαις ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐγκεντρίσεως θεωρεῖται σπουδαιότατον διὰ τινὰς ἰδίως ἐπαρχίας, εἶθα ἐπικρατεῖ ἡ λευκοσταφύλος ἀμπελος, περιγράφω ἐνταῦθα λεπτομερῶς τὴν καταλληλοτέραν μέθοδον πρὸς ἐγκέντρισιν ἀνεπτυγμένων ἀμπελῶν ἄν καὶ αὕτη εἶναι παρ' ἡμῖν κοινοτάτη καὶ ἀπὸ παναρχαιοτάτων χρόνων γνωστὴ, ὡς καταφαίνεται ἐκ τινος τοῦ Φλωρεντινοῦ περιγραφῆς περὶ ἐγκεντρίσεως τῆς ἀμπελοῦ διασωθείσης ἐν τοῖς Ἀεωπονικοῖς (Βιβλ. Ἄον Κερ. 12ον).

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης πᾶσα ἀμπελος δύναται νὰ ἐγκεντρίσθῃ ἐπιτυχῶς. Καταλληλοτέρα δὲ ἐποχὴ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ταύτης εἶναι ἡ τῆς ἐνάξεως τῆς βλαστῆσεως, ἤτοι ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Φεβρουαρίου μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἀπριλίου, ἀναλόγως τοῦ κλίματος καὶ τῆς πρωιμότητος τῆς ἀνοίξεως. Οὐχ ἥτιον ἢ κατὰ τὸ δυνατὸν πρωιμώτερα καὶ ἐν ἡμέρᾳ ζῆρᾳ καὶ εὐδαίῳ ἐγκέντρισις εἶναι προτιμότερα. Τὴν πρὸς ἐγκέντρισιν ἀμπελῶν περιλακκῶμεν (ἐλακκῶμεν) καὶ τέμνομεν διὰ πρίονος ὀριζοντίως καὶ εἰς βῆθος 5—20 ἑκατοστά τοῦ μέτρου κάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὀριζοντίως τμηθέντος μέρους τῆς ἀμπελοῦ λακκῶμεν διὰ κοπτεροῦ μαχαϊριδίου ἢ κλαδευτηρίου, διὰ δὲ σμίλης, μικροῦ πελέκου, ἢ ἰσχυρᾶς μαχαίρας σχιζομένην ἐν τῷ μέσῳ τὸ πρέμιον μέχρι 5—7 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ θέτομεν σημεῖα ἐν τῇ ῥωγμῇ, εἶνα αὕτη μείνη χαίνουσα. Ἀκολουθῶς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἀμπελοῦ, ἢ προτιθέμεθα νὰ πολλαπλασιάσωμεν λαμβάνομεν ἐν ὄρῳ μα (κεντράδιον ἢ κονδύλιον), ἤτοι τεμάχιον κληματίδος (βέργας) φέρων δύο ἢ τρεῖς ὀφθαλμοὺς (μάτια οὐτεινος τὸ κάτω ἄκρον ἀπὸ διὰ κοπτεροῦ μαχαϊριδίου λεπτινόμεν διδόντες αὐτῷ σχῆμα οὐχὶ σφηνῆς, ἀλλὰ λεπιδὸς μαχαίρας εἰσαγόμεν εἰς τὸ ἕτερον ἑξ ἑνῶν ἄκρων τῆς ῥωγμῆς μέχρι τοῦ πελεκηθέντος αὐτοῦ μέρους, προσέχοντες ἵνα οἱ φλοιοὶ τοῦ τῆς ἐνθέματος καὶ τοῦ πρέμιου ἐλθῶσιν εἰς ἀκριβῆ ἐπαφήν. Κατόπιν ἐξάγομεν τὴν σφήνα καὶ ἐλείφομεν ἅπασαν τὴν τομήν καὶ τὸ σχῆμα τῆς ἀμπελοῦ διὰ μίγματος ἐκδεδορυμέννης ἀργίλλου (γλίνας) καὶ βοείου κόπρου. Οἱ ἐπίδεσμοι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ὅλοις περιττοί, ἐκτός ἐάν ἡ ἐγκεντρίζομένη ἀμπελος ἦνε νέα καὶ ἐπομένως ἡ διάμετρος τοῦ πρέμιου αὐτῆς μικρὰ, ὅτε τὸ ἐνθεμα ἄνευ ἐπίδεσμου δὲν στερεοῦται ἐν τῇ ῥωγμῇ ἰσχυρῶς. Τελεσεθείσης τῆς ἐργασίας ταύτης ἡ ἐγκεντρίθεισα ἀμπελος παραχῶνεται καλυπτομένη καὶ τοῦ ἐξέχοντος ἐνθέματος, διὰ τῆς πέριξ αὐτοῦ συσσωρεύσεως λεπτοῦ χρώματος ἐν σχήματι κώνου.

Ὁὕτω ἡ ἐγκεντρίθεισα ἀμπελος προφυλάσσεται ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, αἰετίνες, ἐάν τύχη νὰ ἦναι ζῆρασια δύνανται ν' ἀπορροφήσωσιν ἅπασαν τὴν ἱκμάδα τοῦ ἐνθέματος καὶ οὕτω ν' ἀποτύχη ἡ ἐγκέντρισις. Ὅπως δὲ φαίνονται ἀκριβῶς αἱ ὁδοὶ τῶν ἐγκεντρίθεισῶν ἀμπελῶν καὶ οὕτω καθίστανται προσεκτικοὶ αἱ κατὰ τὴν καλλιέργειαν εἰσερχόμενοι ἐν τῷ ἀμπελῶνι ἐργάται, παρ' ἑκάστη αὐτῶν ἐπιτηγνῶνται κάλαμος ἢ στυλιᾶριον ἐξέχον τῆς ἐπιφανείας τοῦ κώνου κατὰ μίαν ἢ δύο σπιθαμάς. Ἡ παρὰ τὰς ἐγκεντρίθεισας ἀμπελοὺς γῆ σκαλίζεται ἑλαφρῶς καὶ συνεχῶς διὰ σκαλιστηρίου καὶ βοτανίτσῆς ποτίσσαι δὲ ἐάν ὁ καιρὸς ἦνε ζῆρῶς τὸ δὲ ὕδωρ πρόξενον.

Αἱ κληματίδες, ἐξ ὧν λαμβάνονται τὰ ἐνθέματα ἐκλέγονται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς κλαδεύσεως. Αὗται δέον νὰ ἦναι εὐρωστοί, πυκνόκομοι, δηλαδὴ νὰ φέρωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ μικρὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις, νὰ ἔχωσι δὲ μετρίαν διάμετρον καὶ ὀλίγην, εἰ δυνατόν, ψόχαν. Ἀποσπῶνται δὲ ἀπὸ τοῦ φέροντος αὐτὰς βραχίονος ἀποκοπόμεναι σύρριζα. Ἐκείτης τῶν κληματίδων τοῦς

τῶν ἀποκοπτομένων τὴν ἄκρον καὶ διατηροῦμεν μόνον τὸ κάτω μέρος φέρων πέντε ἕως ὀκτώ κόμους (μάτια). Τὰ τεμάχια ταῦτα θέτομεν ἀμέσως ἐντὸς λακκοῦ ἔχοντος βάθος 20—30 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου καὶ ἀγαρυσσομένου εἰς μέρος βορεινὸν καὶ προφυλάσσομεν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Ὁὕτω δὲ τεθαμμένα διατηροῦνται ἐν ἀρίστῃ καταστάσει μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐγκεντρίσεως, ὅτε ἐκαπατόμενα, καθ' ὅσον παρουσιάζεται ἀνάγκη, παρασκευάζονται διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐνθέματα. Καὶ ἐκ μὲν τῶν μεγαλειτέρων τεμαχίων δύναμεθα νὰ παρασκευάσωμεν δύο ἐνθέματα ἐκ δὲ τῶν μικροτέρων ἐν μόνον ἓξ δὲ νὰ φέρωσι τὰ ἐνθέματα ταῦτα ἀνά δύο ἢ τρεῖς τὸ πολὺ κόμους. Τὸ τελεκημένον μέρος τοῦ ἐνθέματος, ἤτοι τὸ κέντρον, ὅπερ ἐφαρμόζομεν ἐντὸς τῆς ἐπὶ τοῦ πρέμιου ἀνοιγόμενης ῥωγμῆς, δέον νὰ ἔχη μήκος 5 τὸ πολὺ ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, ν' ἀρχηται δὲ εὐθεῖς κατ' ὄρθον τοῦ τελευταίου κόμου. Δίδομεν δὲ σχῆμα εἰς τὸ κέντρον αἰχμῆς μαχαίρας ἐχούσης εὐρεῖαν βῆχην, διότι οὕτω ἐφαρμόζεται κάλλιον ἐπὶ τοῦ πρέμιου. Ἴνα μὴ δὲ τὸ κέντρον σχιζῆται ἢ μία τοῦ πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ τομῆ γίνεται βαθύτερα μέχρι τῆς ἐντερῶν, ἐνῷ ἡ ἀντίθετος γίνεται ἐπιπολαιότερα. Σχῆμα σφηνῆς δίδομεν εἰς τὸ κέντρον ὅταν ἐπὶ ἐκάστοτε πρέμιου τίθενται δύο ἐνθέματα, οὐχ ἥτιον ἀπεδείχθη προτιμότερα καὶ ταχυτέρα ἢ χρῆσις ἐνός μόνου ἐνθέματος.

Ἡ κάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἐγκέντρισις τῶν ἀμπελῶν εἶνε προτιμότερα διὰ τὸ ἡμέτερον κλίμα, διότι καλύπτοντες διὰ χρώματος ἅπαν τὸ ἐνθεμα, τὸ προφυλάσσομεν ἀπὸ τῆς ζήρασις τῆς ἀτμοσφαιρῆς καὶ ἀπὸ τῶν ἀνέμων, οἵτινες μεγάλας ἐνοχλοῦσι τὰς ἐγκεντρίσεις. Καὶ αἱ μὲν νέαι ἀμπελοὶ, αἱ ἔχουσαι πρέμιον ὑγιεῖς ἐγκεντρίζονται εἰς βάθος δέκα τὸ πολὺ ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ὅστε ἀποτυγχανούσης ταύτης ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐκτέλεσις δευτέρας ἐγκεντρίσεως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμπελοῦ ἀποκοπτομένου τοῦ πρέμιου αὐτῆς 5—10 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου βαθύτερον. Αἱ παλαιότεραι ἀμπελοὶ, αἱ ἔχουσαι συνήθως τὸ ἄνω μέρος τοῦ πρέμιου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον ζῆρῶν καὶ ἐφαρμαμένον ἐγκεντρίζονται βαθύτερον, κατὰ τὸ μέρος εἶθα τὸ πρέμιον αὐτῶν εἶνε ἀκέραιον. Πολλὰκις συμβαίνει τὸ πρέμιον νὰ εὐρυσκηντα κεκλιμένον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει χρῆσιμοποιούμεν ἐνθεμα γωνιώδες, ὅπερ τοποθετούμεν κατὰλλήλως ἐν τῇ ῥωγμῇ σχηματίζουσα στελεχος κάθιστον.

Ἡ δὲ ὑγρὰ ἀργίλλου καὶ βοείου κόπρου ἐπιχρῆσις τῶν τομῶν σκοπὸν ἔχει νὰ παρεμποδίσῃ τὸν ἀέρα νὰ ἔλθῃ εἰς σπυρῆσαν μετὰ τῶν πληγῶν καὶ ἐπομένως νὰ παρακωλύῃ τὴν ἀποξήρανσιν τῶν τμηθεισῶν ἐπιφανειῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐγκεντρίσεως μέχρι τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἡ ἀμπελος δέον νὰ σκαλίζεται μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας τρεῖς τοῦλάχιστον. Τὰ κεντράδια ἀρχοῦνται συνήθως βλαστάνοντα ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, πολλὰκις θυμὸς ἡ βλαστῆσις αὐτῶν ἐραδύει καὶ μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὁ ἀμπελοργὸς ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου δέον κατὰ δεκαπενθημερίαν νὰ ἐπισκέπτεται αὐτὰ ἵνα ἀποσπᾷ τὰς ἀπὸ τοῦ πρέμιου τυχὸν φυόμενας παραφυάδας καὶ νὰ στυλῶνῃ τὰ ἐκ τοῦ ἐνθέματος μετὰ δυνάμεως βλαστάνοντα βλαστήματα. Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου δὲ, ὅσον ἀμπελῶν ἐπέτευγεν ἡ ἐγκέντρισις, ἀφίστανται αἱ παραφυάδες, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς σημεῖον ὅπως κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐπαναληφθῇ ἡ ἐγκέντρισις. Πολλὰκις συμβαίνει ἡ πρώτη βλαστῆσις τῶν ἐνθεμάτων νὰ ἦε καχεκτικὴ, μετὰ τινὰ δὲ χρόνον ν' ἀποξηρανθῇ. Τὰ κεντράδια ταῦτα δυνατόν νὰ βλαστήσωσι καὶ ἐκ δευτέρου καὶ νὰ φέρωσιν ἰσχυρὰ καὶ εὐρωστα βλαστήματα.

Κατὰ τὸν Μαρτὶν τὰ μέχρι τέλους Μαΐου βλαστάνοντα κεντράδια φέρουσι συνήθως καρπὸν εὐθεῖς ἀπὸ τοῦ πρῶτου ἔτους. Οὐχ ἥτιον τὸ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η συγκομιδή της σταφίδας εξακολουθεί να είναι ενταύθα κανονικά και ταχέως. Ο επικρατών κατ' αυτά καυστικός καιρός επιταχύνει την αποξηράνση του σταφιδοκαρπού και καθ' ημέραν εξασφαλίζεται πλεονέκτημα μέρος της εσοδείας.

Βρ' δσον η συγκομιδή πραγματοποιείται και φθάσει ενταύθα καρπός εξ όλων των σταφιδοφόρων επαρχιών, επί τούτου βεβαιούται ότι η ποιότης της εφορευτικής εσοδείας εν γένει είναι άριστη, ιδίως δ' ενταύθα η μη επισπευσίς του τρυγητού, ένεκα του ασφαλούς του καιρού, συντελεί εις την καλλίστην του πράγματος παρασκευήν.

Εις τον λιμένα ημών άφικετο σταφιδοκαρπός εξ όλων των σταφιδοφόρων επαρχιών περί τα ένδεκα εκατομμ. εκ τούτων περί τα δύο και ημισυ διετέθησαν άνευ ώρισμένης τιμής άλλ' επί τη όρισθήσομένη κατόπιν. Μικρά τινά ποσά έντούτες καλλίστων ποιότητων ήγοράσθησαν άντι τιμής 220 δραχ. την χιλιάδα. Οι μεγάλοι άγορασταί τηρούσιν είσέτι έπιφυλακτικήν θέσιν, θεωρούντες τάς αξιώσεις των κατόχων υπερβολικάς. Από στιγμής εις στιγμήν έντούτες άναμένεται εύλογος συμβιβασμός των αξιώσεων των κατόχων και των προτάσεων των άγοραστών.

Διετέθησαν μικράί τινες μερίδες σταφιδοκαρπού Πατρών πρὸς δραχ. 240—250.

Τὸ άποπλευσαν έντευθεν Δγγλικόν άτμόπλοιον μέ φορτίον σταφιδοκαρπού « Σέσωστρος » προσήραξ μετὰζυ Ζακύνθου και Κεφαλληνίας. Τρία άτμόπλοια έστάλησαν ίνα τὸ ελαφρόσωσιν εκ του φορτίου και τὸ ανασύρωσιν.

Η κατάσταση της ημετέρας πόλεως υπό άστυνομικήν έποψιν έστίν αξιοθρήνητος· τὰ πάντα είσιν έγκαταλελειμμένα εις την τύχη των, εκαστος δέ κάμνει και εις τὰς άγοράς και εις τὸς δρόμους και εις τὰς έξαχάς και εις τὰς προκουμκίας, οτι θέλει και όπως τὸ θέλει. Καί πάντοτε μέν ο τόπος ούτος διατελεί εις οίκτραν κατάστασιν υπό την έποψιν ταύτην, αλλά κατά τὸ μεσόχρονον τούτου της διαδοχής της μιάς δημοτικής άρχης υπό της έτέρας, τὰ πράγματα άφικνούται εις σημείον άθλιότητος άνοικονόμενον. Επί των κακῶν τούτων διόρθωσις δέν ύπάρχει παρ' ημίν, ας εύχηθώμεν μόνον όπως διεύθη δσον τάχιστα η μεσοδασίλειά αυτη η δημοτική και φθάσωμεν μίαν ώραν προτιτέρα εις την άρετήριαν της νεας δημοτικής άρχης, εκ ης άγαπώμεν νά ελπίζωμεν καλλητέραν κατάστασιν.

Ο καύσων των ημερών τούτων απέθη και ένταύθα υπερβολικός και άφόρητος, εις τινά μέρη της έξοχικής ημών περιφέρειας αι έν ύπαίθρῳ έργασίαι διεκόπησαν, διότι οι έργάται έτρεχον μέγαν κίνδυνον.

Ο άρτι άναδειχθείς δήμαρχος ημών κ. Γ. Ρούφος μελετᾷ από του νυν τὰ της διαρρυθμίσεως του ημετέρου ύδραγωγείου μετὰ πεπειραμένου άλλοδοπού μηχανικού του κ. Ζαμπώ και τὰ της μισθώσεως του αερίοφωτος μετὰ κεφαλαιούχων εξ Αθηνών άφιχθέντων ένταύθα. Ως γνωστόν, η ύπεστώσα εργολαβία του αερίοφωτος λήγει τὸν Σεπτέμβριον του προσεχούς έτους 1888 επιβάλλεται δέ από του νυν η μέριμνα περι άντικαταστάσεώς της.

Τὸ κάλλιστον παρ' ημίν ιδιωτικόν εκπαιδευτήριον των κ. κ. Ι. Κανελλοπούλου και Δ. Κουστουλοπούλου είδοποιεί ότι από της 3 Αύγουστου ήρξαντο αι έγγραφαι των μαθητῶν καθ' εκάστην από της 8—11 π. μ. ώρας έν τῷ καταστήματι αυτού, κειμένῳ έν τῇ οίκίᾳ σου κ. Δ. Πατρινοῦ.

Είς τὰ περί του Ταμιά κ. Μαυρομάτη γραφέντα έν τῷ «Φορολογουμένου» εδώθη δθεν άπάντησις διά διατριβής καταχωρισθείσης έν τινι έγχρωφῷ φύλλῳ, ύπογεγραμμένης δέ υπό τινος Μαυρομάτου, οστις εάν δέν είναι ο ίδιος κ. Ταμίας,

θα ήνε βεβαίως τις των οικείων αυτού. Η άπάντησις αυτη είναι καθ' όλα ήπιποτική, άλλ' ουδὸλως η προσήκουσα, μαρτυρεί δέ μόνον περί της ελαφρότητος του γραψάντος. Πέρι του κ. Ταμιά έγγραφή οτι επαναλαμβάνεται καθ' εκάστην υπό μυρίων στομάτων, και εκείνα έπρεπε ν' άνεραίθωσι κατηγορηματικά: εάν είναι δηλ. η ού άληθές ότι ο κ. Ταμίας χάριν ατομικού κέρδους στέλλει τὸς χωροφύλακας μετ' ένταλμάτων προσωποκρατήσεως κατά φορολογουμένων ουδέποτε δυστροπούντων εις την έκτισιν των φόρων και ότι ούτω παραγνωρίζει και εκθέτει την ευπειθειαν και την αξιοπρέπειαν αυτών. Τὰ λοιπά ήσαν περιττά, ουδέ πείθουσι τινά αι άλλαι χυδαίοτητες της διατριβής. Οσον άφορᾷ την όλην πολιτείαν του κ. Ταμιά, ημείς δέν είμεθα οι άρμόδιοι νά την εξελέγξωμεν· ουχ ήττον και έν τούτῳ προέλαβεν ημάς, ως μαθητόμεν, τὸ ύπουργείον, εις ο ύποβλήθῃσεται εάν δέν ύπεβλήθη ακόμη εκθεσις περί της έργασίας του κ. Ταμιά ής τὸ άποτέλεσμα λίαν προσεχώς θά μάθωμεν και ημείς και ο διατριβογράφος και τὸ κοινόν.

Μετὰ μεγάλης εύχαριστήσεως γνωστοποιούμεν τοίς συμπολίταις ημών, ότι άρίχθη κατ' αυτὰς εις την πόλιν ημών ο φιλόανθρωπος και φιλελήμων άσκος ιδρυτής, και διευθυντής του έν Λαρίση άρτισυστάτου Πολιτικού Νοσοκομείου υπό την έπωνυμίαν «Ρήγας ο Φεραίους κ. Ιωάννης Δ. Παπαϊωάννου όπως εκλιπαρήση την φιλανθρωπικήν συνδρομήν της ένταύθα φιλελεήμων κοινότητος, ύπερ της συντηρήσεως του είρημένου ιδρύματος, οστις εκ φιλανθρωπικών αισθημάτων όρμώμενος πρὸς την πάσχουσαν ανθρωπότητα και πρὸς τὰ δεινοπαθήματα των άπόρων άσθενῶν, άτινα ύπέφρον έν ταις άσθενείαις των, οι κατά κακήν τύχην άσθενούντες άποροι ζήνοι και ένδειξι έν Λαρίση, μη φειθείς κόπων, άγώνων και μόχθων έυσύστησεν εκ του μηδενός έν Λαρίση φιλανθρωπικόν καθίδρυμα, πολιτικόν νοσοκομείον υπό την έπωνυμίαν του πρωτομαρτύρος της Έλληνικής επαναστάσεως α'Ρήγα του Φεραίου, παρασχών άσυλον νοσηλείας εις άπάντα άπορον άσθενή ζένον και ένδει πάσης θρησκείας και έθνικότητος, και εις τὸ όποιον ένσηληθῃσαν μέχρι τούδε άνευ πληρωμής από της ένάρξεως της φιλανθρωπικής λειτουργίας αυτού άχρι σήμεραν 420 περίπου άποροι άσθενείς εκ διάφορων νοσημάτων και έθνικότητων, δοξάζοντες τὸν Θεόν και εύλογούντες τὸς συνδράμοντας τὸ είρημένον καθίδρυμα και εις τὸ όποιον φιλανθρωπικόν καθίδρυμα δέν ώκνησεν νά ελθῃ άρωγός η εγνωσμένη βασιλική φιλανθρωπία εκ φιλανθρωπικών αισθημάτων όρμώμενη, νά επιδαφίλευσῃ την βασιλικήν αυτης συνδρομήν διά γενναίων ένταυσίων βασιλικῶν προσφορών, άλλᾷ και νά επισκιάσῃ αυτό διά της προστασίας της κατά την πρὸ ένδ: έτους έν Λαρίση άφιζιν των σεπτῶν ημών Ανάκτων.

Οθεν συνιστώμεν τὸν είρημένον ιδρυτήν εις τὸς συμπολίτας ημών (ών τὰ τρανώτατα δείγματα της φιλανθρωπίας είναι γνωστά εις τὸ πανελλήνιον) και εύελπιστοῦμεν ότι εύχαριστως θέλουσι παράσχει την γενναίαν φιλανθρωπικήν συνδρομήν των ύπερ του είρημένου ιδρύματος, του μόνου ύπάρχοντος έν τῇ πρωτεύουσῃ της Θεσσαλίας Λάρισσαν, χρησιμεῦον ως καταφύγιον, και η εύελπιστή παρηγορία άπάντων των άπόρων άσθενῶν ζένων και ένδεδῶν των μερῶν εκείνων.

Ζητούνται έρμάρια βιβλίων (βιβλιοθήκη και) εἴ:ε καινούργη εἴτε μεταχειρισμένα, ο έχων τιαυτα πρὸς πώλησιν άποταθήτω εις τὸ γραφείον του «Φορολογουμένου».

Τὸ Πρωτοδικείον Πατρῶν διά της υπ' αριθ. 653 ε. έτους άποφάσεώς του εκήρυξε διαλελυμένον τὸν μεταζυ της Δγγελικής Δργυριάδου θυγατρὸς Βασιλ. Σιαραμαντᾷ η Κανάτα και του Νικολ. Δργυριάδου, κατοίκων Πατρῶν, γάμον.

Εν Πάτραις 3 Αύγουστου 1887. Ο πληρέσοις δικηγόρος της Δγγελικής Δργυριάδου θυγατρὸς Βασιλ. Σαρμαντᾷ η Κανάτα Ν. Παπανικολόπουλος,

εἰσὸδήματα τούτο είναι ελάχιστον. Τὸ δεύτερον έτος ο έγκεντριθεῖς άμπελών δύναται νά δάσω και πλέον του ημίσεως τακτικῶν εισοδήματι.

Κατὰ μήνα φεβρουάριον τὸν έκομένου έτους αι έγκεντριθεῖσαι άμπελοι κλαδεύονται άφαιρούμενων των περιττῶν κληματιδῶν τηρουμένων του νέου κορμού βραχείος ίνα προφυλάσσεται από των πρώτων παγετῶν και από των ανέμων, οἵτινες, εάν η νεοσηματισθείσα κεραλή της άμπελου απέχη πολύ από της έπιφανείας της γῆς, δύναται νά θραύσωσιν αυτην η και νά άποσπάσωσι τὸν κορμόν από του σημείου της ένώσεως αυτού μετά του παλαιου στελέχους.

Πρὸς τὸν αυτὸν δέ σκοπόν επαναλαμβάνονται και κατά τὸ έτος τούτο τὰ αυτὰ σκαλισίματα, τὰ παράχωμα και τὸ στήλωμα.

Τὸ τρίτον έτος από της έγκεντρισεως άμπελών δύναται νά φέρῃ και πλέον η τὸ τακτικόν εισόδημα, επαναλαμβάνονται δέ αι του δεύτερου έτους περιποιήσεις. Κατὰ τὸ έτος τούτο άνάπληρουνται και τὰ κενά διά καταβολᾶδων εκ των ήδη λίαν άνεπτυγμένων κληματιδῶν των κεντραδίων.

Εκ λεπτομερῶν δοκιμῶν πολλῶν διακεκριμένων άμπελοφυτῶν έβεβαιώθη ότι διά της έγκεντρισεως της άμπελου έν οίαδήποτε ηλικία ούτε τὸ ποσόν ούτε η διάρκεια της παραγωγής αυτῆς ελαττούται, κατορθούται μάλιστα η ούτως είπειν αναγέννησις των γεγρακόντων κλημάτων, εις τὰ όποια ούτω παρέχεται νέα δύναμις και παρατείνεται ο βίος αυτών. Η έγκέντρισις δύναται ωσαύτως νά χρησιμεύσῃ και ως άριστον μέσον κατά των βυθῶν ήτοι των ριψυτῶν η ακαμάτων, διότι αι άμπελοι αυται έγκεντριζόμεναι καθίστανται λίαν καρποφόροι.

Εν Αθήναις τῇ 15 Νοεμβρίου 1886
Εύπειθέστατος
Ο έπιθεωρητής της Γερωγίας
Π. ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Περί άποστολής άντιγράφου των εκδιδομένων δηλωτικῶν έξαγωγῆς σταφιδοκαρπού και λοιπῶν προϊόντων, δει ο φόρος η τὸ έξαγωγικόν τέλος εισπράττεται έν τοίς Τελωνίοις.

Βασίλειον της Ελλάδος

Τὸ Ύπουργείον των Οίκονομικῶν

Πρὸς άπάσας τὰς τελωνιακάς άρχάς του Κράτους.

Ίνα ένεργήται άκριβέστερος έλεγχος των φορτώσεων σταφιδοκαρπού και λοιπῶν προϊόντων πρὸς έξαγωγήν, παρεκλήθη τὸ ύπουργείον των έξωτερικῶν, όπως διατάξῃ τὰς προξενιακάς άρχάς των μερῶν, εις ο άποστέλλονται τὰ προϊόντα ταυτα, ίνα άμα τῷ κατάπλῳ άτμοπλοίου η Ιστιοφόρου πλοίου, κομίζοντος προϊόντα της ημετέρας επικρατείας ζητῶσι πρὸς των έπιτοπίων τελωνιακῶν άρχῶν και ύποβάλλωσιν εις τὸ καθ' ημάς ύπουργείον έπίσημα άντίγραφα των υπό των πλοιάρχων κατατιθεμένων δηλωτικῶν και σημειῶσιν του εκφορτωθέντος ποσού κατά αριθμόν και σῆμα περιεχόντων τὰ προϊόντα ταυτα δοχείων.

Επιμένως παραγγέλλομεν υμίν όπως άντίγραφα των εκδιδομένων δηλωτικῶν έξαγωγῆς σταφιδοκαρπού και λοιπῶν προϊόντων, των όποίων ο έγχειος φόρος η τὸ έξαγωγικόν τέλος εισπράττεται έν τοίς τελωνίοις, ύποβάλλῃτε εις τὸ ύπουργείον άμα τῇ εκδόσει τούτου, έννοεῖται δέ, ότι τὸς φορτωτάς σταφιδοκαρπού θέλετε καθοδηγεῖ, όπως έν ταις διδομέναις διασαφίσεσιν έξαγωγῆς μη παραλίπωσι νά σημειῶσι τὸ είδος, τὸν αριθμόν και τὰ σῆματα των δοχείων, των περιεχόντων τὸν διασαφίζόμενον πρὸς φύρτωσιν σταφιδοκαρπόν.

Πάσαν παράλειψιν της ύποβολῆς των άντιγράφων των δηλωτικῶν θέλομεν τιμωρεῖ άστρογρότατα.

Εν Αθήναις τῇ 11 Ιουλίου 1887.
Ο ύπουργός
Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.
Γ. Σ. ΚΟΛΙΑΣ.